

Sygn. akt II K 807/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 listopada 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący sędzia Magdalena Czaplińska

Protokolant Artur Pokojski

przy udziale Prokuratora Anny Augustyniak oraz oskarżyciela skarbowego P. G.

po rozpoznaniu w dniach 09.05.2018 r., 25.07.2018 r., 04.10.2018 r., 03.01.2019 r., 14.03.2019 r., 24.07.2019 r., 14.11.2019 r. sprawy

B. T., syna G. i N. z domu M.,

urodzonego (...) w G.

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od czerwca 2011 r. do stycznia 2013 r. w G., jako osoba odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez BUDOWNICTWO (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 313 09 01, podatnika podatku od towarów i usług, wbrew art. 86 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 lit. a, art. 87 ust. 1, art. 88 ust. 3a pkt 1 lit. a, art. 88 ust. 3a pkt 4 lit. a, art. 99 ust. 12, art. 103 ust. 21, art. 108 ust. 1, art. 109 ust. 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.), podał nieprawdę w złożonych w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracjach i korektach deklaracji VAT – 7 za okresy od czerwca 2011 r. do stycznia 2013 r. poprzez ujmowanie w rejestrach zakupu i dokonywanie odliczeń podatku naliczonego na łączną kwotę 968.001,00 zł na podstawie faktur nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wystawionych przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., NIP: 701 030 38 00, (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., NIP: 113 285 98 89, PHU (...): 588 134 13 69, a także poprzez posługiwanie się nierzetelnymi fakturami na sprzedaż usług, których w rzeczywistości spółka nie wykonała, co doprowadziło do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r., Nr 177, poz. 1054 ze zm.) podatku od towarów i usług do zapłaty w wysokości 855.650,00 zł, a tym samym wprowadził w błąd Pierwszy Urząd Skarbowy w G. poprzez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym i narażenie na nienależny zwrot na rachunek bankowy podatku za miesiąc listopad 2012 r. w kwocie 23.000,00 zł oraz wykazując kwotę do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2011 r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2012 r. w łącznej kwocie 2.075.436,00 zł, przy jednoczesnym nierzetelnym prowadzeniu ksiąg za okres od czerwca 2011 r. do grudnia 2012 r.,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k. k. s. w zb. z art. 56 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 76 § 1 k. k. s. w zw. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 61 § 1 k. k. s. w zw. z art. 7 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.;

2. w okresie od 01.11.2013 r. do dnia 30.11.2013 r. w G., jako osoba prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą: (...), NIP: 583 165 89 63 z siedzibą w G., ul. (...), podatnik podatku od towarów i usług, nierzetelnie prowadził księgę przychodów i rozchodów poprzez posługiwanie się nierzetelnymi fakturami VAT nr (...) z dnia 12.11.2013 r. kwota netto 230.000,00 zł, podatek Vat (23%) 52.900,00 zł oraz o nr 023/11/2013 z dnia 28.11.2013 r. kwota netto 190.000,00 zł podatek VAT (23%) 43.700,00 zł wystawionymi przez (...) Sp. z o. o. ul. (...), C., NIP: 589 199 84 38, które nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych i poprzez zaewidencjonowanie faktury nr (...) z dnia 29.11.2013

r. na kwotę netto 438.000,00 zł, podatek należny 100.740,00 zł wystawionej na rzecz: (...), z której czynności nie zostały dokonane przez wystawcę, co doprowadziło do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 podatku od towarów i usług podatku do zapłaty za miesiąc listopad 2013 r. w wysokości 100.740,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 k. k. s. w zb. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s.;

3. w okresie od 21.02.2012 r. do 21.01.2013 r. w G., jako osoba odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez BUDOWNICTWO (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G., ul. (...), NIP: 583 313 09 01, płatnika podatku dochodowego od osób fizycznych, wbrew art. 38 ust. 1 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 261), działając w krótkich odstępach czasu z wykorzystaniem takiej samej sposobności, nie wpłacał w terminie ustawowym (tj. do 20. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym pobrano zaliczkę) na rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. pobranych zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. w łącznej kwocie 26.625,00 zł,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

przy zastosowaniu art. 2 § 2 k. k. s.

I. oskarżonego B. T. uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 56 § 1 k. k. s. w zb. z art. 56 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 76 § 1 k. k. s. w zw. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 61 § 1 k. k. s. w zw. z art. 7 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. i za to na podstawie art. 56 § 1 k. k. s. w zb. z art. 56 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 76 § 1 k. k. s. w zw. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 61 § 1 k. k. s. w zw. z art. 7 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 300 (trzystu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

II. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 2. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 61 § 1 k. k. s. w zb. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. i za to na podstawie art. 61 § 1 k. k. s. w zb. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

III. oskarżonego uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 3. aktu oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. i za to na podstawie art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. w zw. z art. 23 § 1 i 3 k. k. s. skazuje go na karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

IV. na podstawie art. 39 § 1 k. k. s. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I. – III. sentencji wyroku jednostkowe kary grzywny i wymierza mu karę łączną 400 (czterystu) stawek dziennych po 100 (sto) złotych każda;

V. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 1 pkt 2, § 17 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. K. kwotę 885,60 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VI. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 17 ust. 2 pkt 3, § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. K. kwotę 723,24 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu;

VII. na podstawie art. 624 § 1 k. p. k. w zw. z art. 113 § 1 k. k. s. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym na mocy art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) od opłaty.

Sygn. akt II K 807/17

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

B. T. w 2010 roku rozpoczął pracę jako magazynier w firmie budowlanej PHU (...), której formalnie prezesem był L. P. (1), a faktycznie zarządzał nią A. D.. Firma ta prowadziła wówczas budowę budynku Centrum Nanotechnologii Politechniki G. w G..

Firma (...) zaczęła jednak mieć problemy z regulacją zobowiązań względem urzędów, ZUS-u, a przede wszystkich hurtowni budowlanych, co skutkowało trudnościami z zakupem materiałów budowlanych, wobec czego wiosną 2011 roku A. D. zaproponował B. T., aby został prezesem Budownictwo (...) Sp. z o. o. i zaoferował, że będzie oskarżonemu za to płacił dodatkowe 1000 złotych co miesiąc do wypłaty. B. T. nadużywał wówczas alkoholu, dodatkowo sytuacja majątkowa jego rodziny była zła, wobec czego przystał na propozycję A. D.. Ponoszenie jakichkolwiek konsekwencji z tytułu bycia formalnie prezesem spółki było B. T. obojętne. Oskarżony został właścicielem 98 % udziałów w spółce, a jego syn D. T. - 2 % udziałów. Obiegami dokumentów w firmie, w tym między innymi wystawianiem faktur, płatnościami, przelewami, umowami, zajmowała się A. S., która miała też dostęp do rachunku bankowego założonego na B. T., z którego robiła przelewy. Biuro spółki znajdowało się na ul. (...) w G.. Zdarzało się, że B. T. wypłacał pracownikom wynagrodzenie, kiedy np. A. S. spieszyła się do domu, to dawała mu pieniądze, aby zrobił cotygodniowe wypłaty. Co do zasady jednak prezesura B. T. była fikcyjna, oskarżony nie interesował się tym, co dzieje się w firmie Budownictwo (...) Sp. z o.o., podpisywał jedynie przedkładane mu przez A. S. i A. D. dokumenty – faktury, oświadczenia, umowy. Jesienią 2011 roku, kiedy B. T. przestał nadużywać alkoholu, zaczął nieco interesować się dokumentami, które podpisuje, mówił o swoim niepokoju odnośnie sum, na jakie opiewały faktury A. S., ta jednak wraz z A. D. zapewniała go, że wszystko jest legalne i nie musi się niczym martwić, wobec czego oskarżony nadal podpisywał przedkładane mu dokumenty. Pierwszy raz o nieprawidłowościach w firmie (...) dowiedział się w toku kontroli podatkowej wiosną 2012 roku.

W drugiej połowie 2013 roku i pierwszej połowie 2014 roku, z upoważnienia Naczelnika Pierwszego Urzędu Skarbowego w G., przeprowadzono kontrolę podatkową w Budownictwo (...) Sp. z o.o. w zakresie prawidłowości rozliczeń z tytułu podatku od towarów i usług w okresie od 1.06.2011 r. do 31.01.2013 r. Kontrola wykazała nieprawidłowości w ujmowaniu w rejestrach i odliczaniu podatku naliczonego z faktur niedokumentujących faktycznych zdarzeń gospodarczych oraz wystawianie faktur sprzedaży na usługi, które w rzeczywistości nie zostały wykonane przez kontrolowaną spółkę.

W dniu 11.12.2013 roku B. T. udał się z A. D. do Estonii, gdzie dokonali sprzedaży wszystkich udziałów w spółce Budownictwo (...) Sp. z o.o.

W listopadzie 2013 roku B. T. założył jeszcze działalność gospodarczą (...).

W dniu 19 grudnia 2013 roku B. T. jechał na wigilię pracowniczą z A. S. i K. D. na Półwysep H.. W samochodzie A. S. dała B. T. do podpisu fakturę VAT nr (...) z dnia 29.11.2013 r. na kwotę 438.000,00 zł, z faktury wynikało, że oskarżony w ramach swojej firmy miał wykonać dla K. D. usługę : kompleksowe wykonanie prac na budowie pawilonu handlowego w J.. W rzeczywistości oskarżony żadnych usług nie wykonywał, nie chciał zatem niczego podpisywać. Wówczas A. S. powiedziała, że faktura została zaksięgowana w listopadzie 2013 r. i że musi ją podpisać, zapewniała, że wszystko jest legalne, a usługa została wykonana wobec czego oskarżony podpisał fakturę.

Dowód : wyjaśnienia oskarżonego – k. 37-38, 110-115, 192-200, zeznania świadków: D. T. – k. 810, W. R. –k. 736, 287-288, A. M.- k. 736v., 370-371, D. M.- k.745, 393-394, Z. K.- k. 745v., 382, P. R. –k. 745, 385-389, Ł. K.- k. 745v.-746, 410-413, B. M.- 801v, wydruk z KRS – k. 10-13

CZYN 1.

Przeprowadzona przez Urząd Skarbowy kontrola wykazała, że w deklaracjach VAT – 7 za okres od czerwca 2011 r. do stycznia 2013 r. Budownictwo (...) Sp. z o.o. ujęła i rozliczyła podatek wynikający z faktu VAT :

- w miesiącach : czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, grudzień 2011 r. i sierpień 2012 r. - wystawione przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- w listopadzie 2012 r. - wystawiona przez (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.,
- w miesiącach : grudzień 2012 r. i styczeń 2013 r. - wystawione przez PHU (...).

Poprzez ujmowanie powyższych faktur w rejestrach zakupu, spółka oskarżonego dokonała odliczeń podatku naliczonego na łączną kwotę 968.001,00 zł, a posługiwanie się nierzetelnymi fakturami na sprzedaż usług, których w rzeczywistości spółka nie wykonała, doprowadziło do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatku od towarów i usług do zapłaty w wysokości 855.650,00 zł.

Faktury wystawione przez powyższe podmioty gospodarcze nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, gdyż :

- w odniesieniu do (...) Sp. z o. o.:

-prace, przy których rzekomo spółka oskarżonego (jako wykonawca) miała korzystać z usług (...) Sp. z o. o. (jako podwykonawcy) były związane z inwestycją określaną jako budowa Centrum Nanotechnologii Politechniki G.. Jak jednak wskazała Politechnika G. w piśmie z dnia 11.07.2013 r., generalnym wykonawcą powyższej budowy była firma (...) S.A., a generalny wykonawca nie zgłosił w toku budowy podwykonawcy, zatem Politechnika G. nie wyraziła zgody na zawieranie umów z podwykonawcami;

- B. T. miał poznać przedstawiciela spółki (...) podczas wykonywania prac zbrojeniowych na lotnisku między lutym a sierpniem 2012 r., jednak jak wynika z pisma 17. (...) Oddziału (...) ani spółka Budownictwo (...) ani M. nie wykonywały na rzecz 17. TOL żadnego przedsięwzięcia,

- próba kontaktu Trzeciego Urzędu Skarbowego (...) z podatnikiem – spółką (...) nie powiodła się – ostatnia zerowa deklaracja VAT – 7K została złożona za IV kwartał 2012 r.,

- (...) Sp. z o.o. za lata 2011, 2012 nie złożyła sprawozdań finansowych,

- pismem z dnia 11.10.2013 r. wezwano (...) sp. z o.o. do przedłożenia dokumentów dotyczących współpracy z Budownictwo (...) Sp. z o.o. – pismo dwukrotnie awizowane, nie zostało odebrane,

- 31.10.2013 r. W. S. został wykreślony z funkcji prezesa, spółka nie ma organu zarządzającego,

- B. T. wskazał ostatecznie, że nie było firmy (...) na budowie, potwierdzili to też pracownicy Budownictwo (...).

- w odniesieniu do (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.:

- usługi (...) na rzecz Budownictwa (...) miała polegać na pracach zbrojeniowo – monterskich na terenie lotniska w G. B., jednak jak wynika z pisma 17. (...) Oddziału (...) ani spółka Budownictwo (...) ani Azymut II nie wykonywały na rzecz 17. TOL żadnego przedsięwzięcia,

- adres siedziby spółki (...) jest adresem wirtualnym – z umowy najmu wynika, że są to 2 m² powierzchni, a czynsz najmu obejmuje możliwość rejestracji adresu jako siedziby spółki i obsługę korespondencji, adres przechowywania ksiąg zgłoszony w NIP – 2 jest niezgodny ze stanem faktycznym, spółka nie złożyła zgłoszenia rejestracyjnego w podatku VAT, ani deklaracji PIT – 4R oraz CIT – 8, nikt z organu spółki nie stawiał się na kontrole podatkowe,

- 15.11.2013 r. P. H. został wykreślony z funkcji prezesa, spółka nie ma organu zarządzającego,

- B. T. wskazał ostatecznie, że nie było firmy (...) na budowie, potwierdzili to też pracownicy Budownictwo (...).

- w odniesieniu do P.H.U. (...):

- L. P. (1) nie miał możliwości wykonania prac wynikających z wystawionych faktur, gdyż w okresie wrzesień – grudzień 2012 r. nie posiadał niezbędnych pracowników (zatrudnione były 3 osoby, z czego A. D. nie wykonywał prac budowlanych i A. S. – pracownik biurowy),

- prace rzekomo wykonane przez PHU (...) miały dotyczyć wzniesienia budynku i wykonania ogrodzenia z kamienia na nieruchomości w Ś., gmina B., tymczasem jednak, jak wynika z oględzin tejże posesji wykonanej przez organ kontroli – na posesji nie wykonywano wskazanych prac,

- B. T. przyznał ostatecznie, że prowadzenie działalności PHU (...) przez L. P. (1), tak jak spółki, której on był prezesem było fikcyjne, faktycznie zarządzał tymi podmiotami A. D..

Powyższym zachowaniem polegającym na nierzetelnym prowadzeniu ksiąg za okres od czerwca 2011 r. do grudnia 2012 r. (poprzez ujmowanie faktur nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych) oskarżony wprowadził Pierwszy Urząd Skarbowy w błąd poprzez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym i narażenie na nienależny zwrot na rachunek bankowy podatku za miesiąc listopad 2012 r. w kwocie 23.000 zł oraz wykazując kwotę do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy za miesiące czerwiec – grudzień 2011 r. oraz styczeń – grudzień 2012 r. w łącznej wysokości 2.075.436,00 zł.

Dowód: doniesienie karne wraz z decyzją Naczelnika Pierwszego US w G. – k. 75-94, zestawienie danych z deklaracji VAT – k. 668-670

CZYN 2.

Postępowanie kontrolne mające na celu ustalenie prawidłowości rozliczeń w podatku od towarów i usług za okres od 01.11.2013 r. do 30.11.2013 r. wykazało ponadto, że księgi przychodów i rozchodów prowadzone były nierzetelnie, gdyż wpisane były w nich następujące nierzetelne faktury VAT :

- nr 010/11/2013 z dnia 12.11.2013 r. na kwotę netto 230.000 zł – naliczonego podatku VAT 52.900,00 zł, wystawiona przez (...) Sp. z o.o.,
- nr 023/11/2013 z dnia 28.11.2013 r. na kwotę netto 190.000,00 zł – naliczonego podatku VAT 43.700,00 zł, wystawiona przez (...) Sp. z o.o.

oraz faktura VAT:

- nr (...) z dnia 29.11.2013 r. na kwotę 438.000,00 zł - podatek należny 100.740,00 zł, wystawiona na rzecz (...).

Wszystkie powyższe faktury nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, gdyż:

- prezes K. Sp. o.o. M. T., z którym rzekomo B. T. miał współpracować przy pracach budowlanych (wymiana i stabilizacja gruntu, ułożenie kostki) na terenie J., oświadczył, że sprzedał firmę we wrześniu 2013 roku,

- ze sprawozdań finansowych, jakie składała K. wynika, że przedmiotem jej działalności jest handel komputerami i usługi komputerowe,

-miejsce prowadzenia działalności K., zgodnie z KRS, to zabudowana budynkiem mieszkalnym nieruchomości, bez możliwości wstępu na posesję - brak oznak prowadzenia działalności,

- spółka (...) nie zatrudnia pracowników i nie posiada żadnych pojazdów.

Czynności, na jakie została wystawiona faktura przez K. D. nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, gdyż firma oskarżonego nie wykonywała prac na terenie J..

W dniu 19 grudnia 2013 roku B. T. jechał na wigilię pracowniczą z A. S. i K. D. na Półwysep H.. W samochodzie A. S. dała B. T. do podpisu fakturę VAT nr (...) z dnia 29.11.2013 r. na kwotę 438.000,00 zł, z faktury wynikało, że oskarżony w ramach swojej firmy miał wykonać dla K. D. usługę: kompleksowe wykonanie prac na budowie pawilonu handlowego w J.. W rzeczywistości oskarżony żadnych usług nie wykonywał, nie chciał zatem niczego podpisywać. Wówczas A. S. powiedziała, że faktura została zaksięgowana w listopadzie 2013 r. i że musi ją podpisać, zapewniała, że wszystko jest legalne, a usługa została wykonana, wobec czego oskarżony podpisał fakturę. Wskutek powyższego doszło zatem do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług podatku do zapłaty za miesiąc listopad 2013 r. w wysokości 100.740,00 zł.

Dowód : doniesienie karne wraz z decyzją Naczelnika Pierwszego US w G. – k. 149-156, zestawienie danych z deklaracji VAT – k. 672-673

CZYN 3.

W roku 2012 Budownictwo (...) Sp. z o.o. zatrudniała pracowników. Mimo to, w okresie od 21 lutego 2012 roku do 21 stycznia 2013 r. spółka nie wpłaciła w ustawowym terminie na rachunek bankowy Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek na podatek dochodowy z tytułu wynagrodzeń za pracę wypłaconych pracownikom za miesiące od stycznia 2012 roku do grudnia 2012 roku w łącznej kwocie 26.625,00 złotych.

Dowód : zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa skarbowego dot. nieuregulowania zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych z tytułu wypłaconych wynagrodzeń za rok 2012 –k. 1-2, wydruk deklaracji PIT -4R – k. 3, listy zaległości – k. 661-666

Oskarżony B. T. nie był wcześniej karany sądownie.

Dowód : dane o karalności – k. 812

Oskarżony B. T. nie jest chory psychicznie ani upośledzony umysłowo. W odniesieniu do zarzucanych czynów przestępczych B. T. nie miał zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznania znaczenia czynów i pokierowania swoim postępowaniem. W aktualnym stanie zdrowia psychicznego B. T. może uczestniczyć w czynnościach procesowych i jego stan psychiczny pozwala na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny.

Dowód : opinia sądowo- psychiatryczna – k.167-173, 324-327

Sąd zważył, co następuje :

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego B. T., a także zeznaniach świadków: D. T., W. R., A. M., D. M., Z. K., P. R., Ł. K., B. M., jak również treści opinii sądowo – psychiatrycznej oraz dokumentach urzędowych i prywatnych.

Oskarżony B. T. nie przyznał się do winy, gdyż utrzymywał, że decyzje w spółce nie były podejmowane faktycznie przez niego, a jedynie formalnie – gdyż on „jedynie” składał swój podpis na dokumentach i fakturach. Niemniej jednak

oskarżony szczerze przedstawił, jak wyglądała rzeczywista sytuacja firmy BUDOWNICTWO (...), a przede wszystkim wskazał okoliczności potwierdzające słuszność stawianych mu zarzutów. Sąd po analizie wyjaśnień oskarżonego B. T. nie miał wątpliwości, że były one spontaniczne, potwierdzały ustalenia organu podatkowego i fakt, że firma, której formalnie był prezesem, tylko częściowo funkcjonowała tak, jak wynikałoby to z prowadzonej dokumentacji księgowej. Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzają w szczególności fakt, że faktury wystawione przez (bądź na rzecz) podmiotów wskazanych w stanie faktycznym nie odzwierciedlały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, a zostały one ujęte w dokumentacji i deklaracjach VAT – 7 jedynie celem niezasadnego przeniesienia podatku VAT na następny okres rozliczeniowy w kwocie ponad 2 mln złotych. W swoich wyjaśnieniach oskarżony potwierdził, że ani spółki (...), M., K., ani L. P. (2) w ramach swojej działalności nie wykonywali dla spółki oskarżonego żadnych usług, ani też firma oskarżonego nie wykonała żadnych usług na rzecz firmy (...). Wyjaśnienia oskarżonego znalazły potwierdzenie w przedłożonych przez organ kontroli skarbowej dokumentach urzędowych i prywatnych.

Za wiarygodne Sąd uznał ponadto zeznania świadków: D. T., W. R., A. M., D. M., Z. K., P. R., Ł. K., B. M., którzy zeznawali zgodnie z ustalonym stanem faktycznym i wyjaśnieniami oskarżonego, potwierdzali, że oskarżony w firmie faktycznie wykonywał pracę magazyniera, nie zaś prezesa.

Za niewiarygodne Sąd uznał zeznania A. S. i A. D., albowiem stały one w sprzeczności z zeznaniami pozostałych świadków, które Sąd uznał za wiarygodne, a także wyjaśnieniami oskarżonego i wynikały najprawdopodobniej z obawy przed tym, że ich zeznania mogą ich samych narazić na odpowiedzialności karną.

Z dużą dozą ostrożności Sąd podszedł do zeznań świadków: T. A., L. P. (1), E. A. gdyż świadkowie ci nie przyznawali wprost, że prezesura oskarżonego w firmie Budownictwo (...) miała charakter fikcyjny, ale jednocześnie nie byli stanowczy w twierdzeniach przeciwnych, zasłaniając się niepamięcią, niewiedzą. Zdaniem Sądu, świadkowie byli ostrożni w swych zeznaniach, gdyż, tak jak oskarżony, mają lub mogą mieć problemy prawne w związku z faktyczną współpracą z A. D..

Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu psychiatrii. Została ona wydana przez osoby posiadające niezbędne kwalifikacje i doświadczenie zawodowe we wskazanej dziedzinie nauki. Jest przejrzysta, spójna i formułuje jasne odpowiedzi na pytania postawione w postanowieniu o dopuszczeniu tego dowodu. Nie była ona również kwestionowana przez żadną ze stron.

Sąd oparł się na dokumentach urzędowych przywołanych w ustaleniach faktycznych, gdyż zostały one sporządzone przez uprawnione do tego osoby, w zakresie ich kompetencji i w prawem przepisanej formie. Ich autentyczność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Stanowią one obiektywne dowody zaświadczonych nimi okoliczności. Sąd nie znalazł żadnych podstaw dla podważenia ich wartości dowodowej. Na podstawie dokumentów pochodzących od organu skarbowego odtworzyć można szczegółowy i spójny obraz nieprawidłowości w wypełnianiu zobowiązań podatkowych, jakich dopuścił się B. T.

Sąd oparł się również na dokumentach prywatnych, stanowią one dowód tego, że osoby składające zawarte w nich oświadczenie woli, takie oświadczenie złożyły.

Ustalony stan faktyczny stanowił podstawę do przypisania B. T. czynu wskazanego w punkcie 1. aktu oskarżenia, tj. przestępstwa skarbowego z art. 56 § 1 k. k. s. w zb. z art. 56 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 76 § 1 k. k. s. w zw. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 61 § 1 k. k. s. w zw. z art. 7 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s.

Przepis art. 56 § 1 k. k. s. reguluje odpowiedzialność karnoskarbową podatnika, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie. Podatnikiem, w myśl art. 7 § 1 ordynacji podatkowej, jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna niemająca osobowości prawnej, podlegająca na mocy ustaw podatkowych obowiązkowi podatkowemu. Podanie nieprawdy polega na przedstawieniu organowi podatkowemu okoliczności niezgodnych z rzeczywistością. Zgodnie z orzecznictwem, w kontekście badanego znamienia nie ma znaczenia, czy podanie

nieprawdy polega na przedstawieniu danych nierzetelnych czy też na przedstawieniu danych rzetelnych, przy jednoczesnej niewłaściwej ich kwalifikacji z punktu widzenia przepisów prawa podatkowego (uzasadnienie wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 12 września 2005 roku w sprawie SK 13/05). Natomiast zatajenie prawdy polega na zaniechaniu podania w deklaracji lub oświadczeniu pewnych okoliczności, których ujawnienie jest wymagane na mocy przepisów prawa podatkowego. Przy czym okoliczności te muszą być istotne z punktu widzenia ustalenia istnienia oraz określenia wysokości zobowiązania podatkowego. Podobnie na zaniechaniu polega zniżenie niedopełnienia obowiązku zmiany danych objętych deklaracją lub oświadczeniem. Omawiane przestępstwo skarbowe jest typem skutkowym z konkretnego narażenia na niebezpieczeństwo. Odznacza się ono bowiem znamieniem skutkowym w postaci narażenia podatku na uszczuplenie. Jak zauważył Sąd Najwyższy (wyrok z dnia 28 stycznia 2005 roku w sprawie V KK 377/04), narażenie na uszczuplenie należności stanowi stworzenie wysokiego stopnia prawdopodobieństwa, że wynikające z przepisów prawnych należności nie zostaną pobrane lub zostaną uiszczone w kwocie niższej aniżeli należna. Skutek ten nie musi jednakże nastąpić.

Czyn zarzucony B. T. w akcie oskarżenia odpowiada opisowi zawartemu w cytowanym wyżej przepisie.

B. T. w okresie od czerwca 2011 r. do stycznia 2013 r. w G., jako osoba odpowiedzialna za terminowe wywiązywanie się z zobowiązań podatkowych przez BUDOWNICTWO (...) Sp. z o. o. z siedzibą w G., podał nieprawdę w złożonych w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w G. deklaracjach i korektach deklaracji VAT – 7 za okresy od czerwca 2011 r. do stycznia 2013 r. - poprzez ujmowanie w rejestrach zakupu i dokonywanie odliczeń podatku naliczonego na łączną kwotę 968.001,00 zł na podstawie faktur nieodzwierciedlających rzeczywistych zdarzeń gospodarczych wystawionych przez (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W., (...) Sp. z o. o. z siedzibą w W. i PHU (...), a także poprzez posługiwanie się nierzetelnymi fakturami na sprzedaż usług, których w rzeczywistości spółka nie wykonała (art. 62 § 2 k. k. s.).

Powyższe doprowadziło do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług podatku od towarów i usług do zapłaty w wysokości 855.650,00 zł, a tym samym oskarżony wprowadził w błąd Pierwszy Urząd Skarbowy w G. poprzez podanie danych niezgodnych ze stanem rzeczywistym i narażenie na nienależny zwrot na rachunek bankowy podatku za miesiąc listopad 2012 r. w kwocie 23.000,00 zł (art. 56 § 2 k. k. s.) oraz wykazując kwotę do przeniesienia na następny okres rozliczeniowy za miesiące czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2011 r. oraz styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, listopad, grudzień 2012 r. w łącznej kwocie 2.075.436,00 zł (art. 76 § 1 k. k. s.). Zachowanie to jednocześnie stanowiło nierzetelne prowadzenie ksiąg za okres od czerwca 2011 r. do grudnia 2012 r. (art. 61 § 1 k. k. s.)

Odnosząc się do drugiego czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, Sąd nie miał wątpliwości, że - jak wynika z zebranych dowodów - spółka (...) zaewidencjonowała w okresie od 01.11.2013 r. do dnia 30.11.2013 r. faktury VAT nr (...) z dnia 12.11.2013 r., kwota netto 230.000,00 zł, podatek Vat (23%) 52.900,00 zł oraz o nr 023/11/2013 z dnia 28.11.2013 r., kwota netto 190.000,00 zł, podatek VAT (23%) 43.700,00 zł wystawione przez (...) Sp. z o. o. ul. (...), C., NIP: 589 199 84 38. Faktury te, jak wynika z ustalonego stanu faktycznego, nie dokumentowały rzeczywistych zdarzeń gospodarczych, tak jak i zaewidencjonowana faktura nr (...) z dnia 29.11.2013 r. na kwotę netto 438.000,00 zł, podatek należny 100.740,00 zł wystawiona na rzecz: (...), albowiem czynności wskazane na tej fakturze nie zostały rzeczywiście wykonane przez wystawcę, co doprowadziło do określenia na podstawie art. 108 ust. 1 podatku od towarów i usług podatku do zapłaty za miesiąc listopad 2013 r. w wysokości 100.740,00 zł.

Konkludując, powyżej wskazane faktury były nierzetelne, gdyż potwierdzały zaistnienie niewykonanych w rzeczywistości usług, a ich ujęcie w rejestrach przedsiębiorstwa Budownictwo (...) za miesiąc listopad 2013 r. w oczywisty sposób sprawiło, że rejestry te również stały się nierzetelne. Zachowanie B. T. wypełniło zatem znamiona czynu z art. 61 § 1 k. k. s. w zb. z art. 62 § 2 k. k. s. w wz. z art. 6 § 2 k. k. s.

Odnosząc się do trzeciego czynu przypisanego oskarżonemu, należy stwierdzić, że Budownictwo (...) Sp. z o. o. zatrudniając pracowników, a zatem będąc „zakładem pracy”, była płatnikiem w myśl art. 31 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. W przedmiotowym postępowaniu w sposób nie budzący wątpliwości wykazano, że podmiot ten działając przez swój organ nie dochował ustawowych terminów, nie wpłacając w okresie od 21.02.2012 r. do 21.01.2013 r. na

rachunek Pierwszego Urzędu Skarbowego w G. zaliczek potrąconych z wypłaconych wynagrodzeń za pracę. Łączna kwota niewpłaconych w terminie zaliczek za miesiące: styczeń, luty, marzec, kwiecień, maj, czerwiec, lipiec, sierpień, wrzesień, październik, listopad, grudzień 2012 r. wyniosła 26.625,00 zł.

Zgodnie z art. 53 § 14 k. k. s., była to zatem kwota małej wartości, nie przekraczająca w czasie popełnienia czynu dwustukrotności minimalnego wynagrodzenia za pracę. W ten sposób doszło zatem do wypełnienia znamion przestępstwa skarbowego z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s.

Należy w tym miejscu zauważyć, że znamię czasownikowe "nie wpłaca" wymienione w art. 77 k. k. s. polega na zaniechaniu uiszczenia pobranego podatku na rzecz organu podatkowego. Przy czym niewpłacenie na rachunek organu podatkowego obliczonego i pobranego podatku nie musi polegać na fizycznym przejściu przez płatnika kwoty stanowiącej jego równowartość. Wystarczy, że dokonano jego potrącenia, tj. wypłacono pracownikowi kwotę pieniężną po odliczeniu podatku podlegającego pobraniu. Bez znaczenia dla odpowiedzialności karnej płatnika jest natomiast, czy posiada on środki finansowe na bieżącą produkcję, wypłatę wynagrodzenia dla pracowników czy też spłatę zobowiązań wobec kontrahentów (wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku w sprawie IV KKN 427/98).

Przepis art. 9 § 3 k. k. s. pozwala na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej osoby, która była wprawdzie nie wypełniła osobiście znamion przestępstwa skarbowego, lecz która pełniła określoną funkcję na rzecz podmiotu zbiorowego, ponoszącego odpowiedzialność podatkową, tj. zajmowała się sprawami gospodarczymi, a w szczególności sprawami finansowymi tego podmiotu. B. T. był prezesem zarządu spółki Budownictwo (...) Sp. z o. o. Nie uszło przy tym uwadze Sądu, że rola oskarżonego w prowadzeniu firmy była formalna, niemniej jednak oskarżony od samego początku założenia spółki zdawał sobie sprawę, że będzie on jej prezesem tylko formalnie i zupełnie świadomie przekazał wolność decyzyjną innym osobom, sam jedynie podpisując przedkładane mu dokumenty. Oskarżony podnosił, że w inkryminowanym czasie nadużywał alkoholu i nawet nie czytał tego, co mu przedkładano. Powyższa okoliczność nie może skutkować uniknięciem odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, gdyż po pierwsze oskarżony dobrowolnie zgodził się na taki układ, co więcej - czerpał z tego korzyść majątkową, gdyż jak przyznał, dostawał od A. D. co miesiąc 1000 złotych do wypłaty. Co więcej, nie było przecież przeszkód, żeby oskarżony zapoznał się z dokumentami, które podpisuje, jak i odmówił ich podpisania. Czyniąc to zatem oskarżony godził z takim stanem rzeczy i przyjął na siebie odpowiedzialność za powyższe czyny. Przyjęcie innej logiki otwierałoby drogę przestępcom do zakładania firm tylko po to, by dokonywać przestępstw podatkowych i gospodarczych na tzw. „słupy”, a po ujawnieniu procederu, ani osoby, na które założona byłaby firma, ani te, które rzeczywiście nią zarządzały, nie mogłyby zostać pociągnięte do odpowiedzialności karnoskarbowej, co z pewnością nie byłoby akceptowane ani prawnie ani społecznie.

Konkludując, możliwe było w niniejszej sprawie pociągnięcie B. T. do odpowiedzialności karnoskarbowej za czyny wymienione w akcie oskarżenia.

Wskazać w tym miejscu należy, że każdy z czynów przypisanych oskarżonemu B. T. popełniony został w warunkach przepisu art. 6 § 2 k. k. s., gdyż na każdy z nich złożyło się wiele zachowań podjętych w krótkich odstępach czasu, w z wykorzystaniem takiej samej sposobności.

W czasie popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca ich kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonego. B. T. jest i już w trakcie popełnienia czynów był osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonego.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd, zgodnie z dyspozycją przepisu art. 2 § 2 k. k. s., zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym w dacie popełnienia przypisanych B. T. czynów jako korzystniejsze dla oskarżonego. Sąd miał w tym zakresie na uwadze, że od dnia 1 stycznia 2017 r. przestępstwo z art. 62 § 2 k. k. s. zagrożone jest karą grzywny do 720 stawek dziennych albo karą pozbawienia wolności na czas nie krótszy od roku albo obu tym karom łącznie, tymczasem w dacie popełnienia czynów przypisanych oskarżonemu zagrożone było karą grzywny do 240 stawek dziennych.

Stopień szkodliwości społecznej czynów przypisanych B. T. należy określić jako niemały. Swoimi licznymi zachowaniami, które objawiły się w stosunkowo długim okresie czasu, godził on w mienie Skarbu Państwa, będące emanacją dobra wspólnego wszystkich obywateli. Łączna suma uszczuplonych i narażonych na uszczuplenie należności publicznoprawnych była wysoka.

Sąd stwierdził, że wobec B. T. zachodziły przesłanki do wydania wyroku skazującego. W związku z powyższym:

- w punkcie I. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 56 § 1 k. k. s. w zb. z art. 56 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 76 § 1 k. k. s. w zw. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 61 § 1 k. k. s. w zw. z art. 7 § 1 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. Sąd wymierzył oskarżonemu B. T. karę 300 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda,
- w punkcie II. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 61 § 1 k. k. s. w zb. z art. 62 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. Sąd wymierzył oskarżonemu B. T. karę 150 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda,
- w punkcie III. sentencji wyroku, za przestępstwo skarbowe z art. 77 § 1 k. k. s. w zb. z art. 77 § 2 k. k. s. w zw. z art. 6 § 2 k. k. s. w zw. z art. 9 § 3 k. k. s. Sąd wymierzył oskarżonemu B. T. karę 150 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda.

Na niekorzyść oskarżonego przemawiają okoliczności wpływające na ocenę stopnia szkodliwości społecznej jego czynów (opisane powyżej).

Na korzyść oskarżonego przemawia fakt, że nie był wcześniej karany sędownie.

W punkcie IV. sentencji wyroku Sąd połączył orzeczone kary grzywny, wymierzając karę łączną 400 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda. Należy nadmienić, że uwzględniając wysokość orzeczonych kar jednostkowych, Sąd mógł wymierzyć B. T. karę od 300 do 600 stawek dziennych grzywny po 100 złotych. Za częściowym zastosowaniem absorpcji kar przemawia ścisły związek czasowy popełnionych czynów oraz podobieństwo naruszonych dóbr prawnych. Za kumulacją kar przemawia z kolei wzgląd na cele kary. W ocenie Sądu, niewychowawczym posunięciem byłoby niejako premiowanie oskarżonego łagodniejszym wymiarem kary z tego tylko powodu, że dopuścił się on kilku czynów cechujących się znacznym stopniem zawinienia.

W ocenie Sądu, orzeczona kara łączna grzywny spełni cele kary w zakresie prewencji indywidualnej, gdyż wpłynie na oskarżonego wychowawczo, wywołując u niego przekonanie o nieopłacalności popełniania tego rodzaju przestępstw w przyszłości. Nadto, można żywić nadzieję, że zastosowana kara uczyni zadość wymaganiom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Liczba stawek dziennych wymierzonych w ramach orzeczonej kary łącznej grzywny za przestępstwa skarbowe jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości przypisanych oskarżonemu czynów, wysokości kwot uszczuplonego bądź narażonego na uszczuplenie podatku, jak też uwzględnia korzyść majątkową, jaką oskarżony osiągnął będąc prezesem spółki. Ustalając wysokość stawki dziennej Sąd uwzględnił sytuację majątkową oskarżonego. B. T. jest w stanie uiścić orzeczoną karę łączną grzywny. Zasądzona kwota nie wykracza poza jego potencjalne możliwości zarobkowe i płatnicze. Orzeczonej kary nie sposób uznać za nadmiernie surową, zwłaszcza, że Sąd określił stawkę dzienną grzywny na poziomie niewiele przekraczającym dolną granicę wskazaną w art. 23 § 2 k. k. s.

W punktach V. i VI. sentencji wyroku zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz obrońców oskarżonego wynagrodzenie tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu. Przyznane kwoty są adekwatne do nakładu pracy obrońców i mieszczą się w granicach określonych w rozporządzeniu przywołanym w tej części orzeczenia.

W punkcie VII. Sąd zwolnił oskarżonego B. T. z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania, uznając, że wobec orzeczenia stosunkowo surowej kary łącznej grzywny, wykonanie tego obowiązku mogłoby być dla niego zbyt uciążliwe.